

Abdullah Nâilî Paşa'nın *Mukaddime-i Kavânin-i Teşrifât* adlı eserinin ilk sayfası (TTK Ktp., nr. 20)

râ'atî'l-e'immetî'l-erba'a adlı Arapça bir eseri ve mürettep bir divanı vardır. En önemli eseri olan *Mukaddime-i Kavânin-i Teşrifât*, kendi türünde en kıymetli derlemelerden biridir. Eserin önemi, muhtevasının zenginliği ve müellifinin konu hakkında yetkili bir kimse olmasından gelmektedir. Nitekim müellif, eserin başlangıcında devlet teşrifatına ait belgelerin hazinede saklandığını, ancak bir süreden beri teşrifata ait esasların unutulduğunu, teşrifatçıların ellerinde ihtilâf anında kolayca bakılabilecekleri muntazam bir metnin bulunmadığını ifade ederek hükümdarın fermanı ile, teşrifatçılıkta bulunduğu sırada bu eksikliği gidermek üzere bu eseri derlediğini belirtmektedir. Açık ve anlaşılır bir dille kaleme alınan eserde, Osmanlı Devleti'nde çeşitli vesilelerle yapılan merasimler, tarihleriyle birlikte ayrıntılı olarak verilmektedir. Bir kısmı *Türk Târihi Encümeni Mecmuası*'nda tefrika halinde yayımlanan eserin çeşitli kütüphanelerde yazmaları bulunmaktadır. Bunlar arasında, Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi (Yeniler, nr. 612) ile Türk Tarih Kurumu Kütüphanesi'nde (nr. 20) kayıtlı olan nüshalar zikredilebilir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, MD, nr. 157, s. 174, nr. 159, s. 210; Dilâver Ağazâde Ömer, *Zeyl-i Hadîkatü'l-vüzerâ*, İstanbul 1271, s. 81-83; Ahmed Resmî, *Seftnetü'r-rüesâ'*, İstanbul 1269, s. 81; *Sicill-i Osmânî*, III, 381; *Osmanlı Müellifleri*, III, 102; Babinger (Üçok), s. 305; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, IV/2, s. 378-382; Nâilî Abdullah Paşa, "Divân-ı Hümâyûna Ait Teşrifat", *TTEM*, sy. 16 (93) (1926).

MEHMET İPŞİRLİ

ABDULLAH NEDİM

(عبدالله نديم)

Abdullâh b. Misbâh b. İbrâhîm
(ö. 1314/1896)

Mısırlı hatip, gazeteci ve şair.

Nedîm lakabıyla şöhret bulan Abdullah, 1261'de (1845) İskenderiye'de doğdu. Burada Ezher'in küçük bir örneği olan Şeyh İbrâhim Paşa Camii Medresesi'nde dil, edebiyat ve dinî ilimler tahsiline başladı. Bir müddet sonra medresenin öğretim tarzı hoşuna gitmediği için tahsili bıraktı. Kahire'ye giderek Hidiv İsmâil'in annesinin oturduğu el-Kasrû'l-âlî'de telgrafçı olarak çalıştı. Boş zamanlarında bir yandan Ezher'deki dersleri takip etmek, bir yandan da Cemâleddîn-i Efgânî ve Mahmud Sâmî el-Bârûdî gibi âlim ve ediplerin meclislerinde bulunmak suretiyle kendisini yetiştirdi. Telgrafçılığı bırakarak bir süre Kahire'den ayrıldıysa da yapmaya çalıştığı değişik işlerde başarılı olamadı. el-Cem'iyyetü'l-hayriyyetü'l-İslâmiyye adında bir dernek kurarak birtakım sosyal faaliyetlere girişti. Önce fakir ve kimse-siz çocuklar için bir okul açtı. Kendisinin de müdür ve öğretmen olarak görev yaptığı bu okulda öğrencilerini bilhassa edebiyat, kompozisyon ve hitabet konularında yetiştirmeye çalıştı. Özellikle siyasî hitabetin Mısır'da canlanması için büyük gayretler sarfetti. Bir taraftan da Mısır'da yabancılara karşı duyulan hayranlığı tenkit etmek üzere yazdığı *el-'Arab* ve *el-Vağan* piyeslerini öğrencileriyle sahneye koydu. Dernekte ortaya çıkan bazı anlaşmazlıklar sebebiyle kurduğu okulu terk ederek gazeteciliğe başladı. 1881'de cemiyetteki sosyal ve siyasî hataları dile getirmek üzere ciddi-mizahî mahiyetteki *et-Tenkîl ve't-tebkîl* (التنكيت والتبكيك) adlı haftalık gazeteyi çıkardı. Bu sırada bir siyasî darbe hazırlığı içinde olan Urâbî Paşa taraftarlarıyla birleşerek hitabe ve yazılarıyla onları destekledi. Gazetenin adını da *et-Tâ'if* olarak değiştirdi. Yazı-

larında sosyal ve siyasî reformlar yapılması, Osmanlılar'ın, İngiliz ve Fransızlar'ın Mısır'a müdahale etmemesi, Mısırlılar'ın konuluş yabancılara ülkeden atması konularını işledi. Urâbî Paşa ayaklanması başarısızlıkla sonuçlanınca, ayaklanmaya katılanlarla birlikte Abdullah Nedim'in de tutuklanması için emir çıktı; onu yakalayanlara veya bulduğu yeri haber verenlere ödül verileceği vaad edildi. Fakat Abdullah Nedim, büyük sıkıntı ve mahrumiyetlere katlanarak on yıl süreyle saklanmayı başardı, ancak 1891 yılında bir ihbar üzerine yakalandı. Mısır dışına çıkmak şartıyla Hidiv Tevfik tarafından affedilince Filistin'in Yafa şehrine yerleşti. Abbas Paşa'nın hidiv olması üzerine ülkeye dönmesine izin verildi. Mısır'a gelerek 1892'de *el-Üstâz* isimli haftalık gazeteyi çıkardı; fakat bir müddet sonra aşırı tenkitleri sebebiyle gazetesi kapatıldı, kendisi de Yafa'ya sürüldü; gazetelerde Mısır'ın politikası ile ilgili bir şey yazması da yasaklandı. Bir müddet sonra affedilerek İskenderiye'ye döndü. Burada Gazi Ahmed Muhtar Paşa ile tanıştı. Paşa bir tavsiye mektubu ile onu İstanbul'a gönderdi, orada matbûat müfettişliğine tayin edildi. İstanbul'da sıcak bir ilgi gören Abdullah Nedim, daha önce buraya gelmiş olan Cemâleddîn-i Efgânî ile sık sık görüştü. 11 Ekim 1896'da İstanbul'da öldü. Devlet ricali ve Cemâleddîn-i Efgânî'nin de katıldığı kalabalık bir cenaze töreni ile Beşiktaş'taki Yahya Efendi Mezarlığı'na defnedildi.

Abdullah Nedim yazılarında, hitabe ve şiirlerinde genellikle edebî sanatları yoğun bir şekilde kullanmıştır. İsmâil Paşa, onun çeşitli konularda yüzden fazla kitabı ve risâlesi bulunduğunu söyleyerek bunlardan yirmi altısının adını vermektedir (bk. *Hediyetü'l-'ârifîn*, I, 492). Basılmış eserleri şunlardır: 1. *Kâne ve yekûnû*. Çeşitli konulara dair makalelerinden oluşan bu eser 1892'de Mısır'da basılmıştır. 2. *Sülâfetü'n-nedîm fî Müntehabâtî's-Seyyid 'Abdullâh Nedîm*. Kardeşi Abdülfettah ile dostu Mahmud Efendi Vâsîf tarafından edebî yazı, şiir ve hitabelerinden seçilerek hazırlanan bu eserin birinci cüzü 1897'de, ikinci cüzü de 1901 ve 1914'te Mısır'da neşredilmiştir. 3. *Maqâlât*. Millî, edebî ve felsefî makalelerini ihtiva etmektedir (Mısır 1327). 4. *el-Mesâmîr*. Abdullah Nedim İstanbul'da iken, II. Abdülhamid'in şeyhi Ebû'l-Hüdâ es-Seyyâdî ile aralarının açılması üzerine adı ge-

çen şeyhin aleyhinde yazdığı yazılardan oluşan ve sadece birinci cüzü basılmış olan eserin baskı yeri ve tarihi belli değildir. 5. *Hanûn-ı Nedîm*. Divanlarından biri olup 1934 yılında Beyrut'ta basılmıştır. Yayımlanmış olmakla birlikte baskı yerleri ve tarihleri belli olmayan *el-Müterâdîfât, en-Nihle fi'r-rihle* ve *es-Sâk 'ale's-sâk fi mükâbedeti'l-meşâk* adlı eserleri de vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

C. Zeydân, *Meşâhîrü's-şark*, Kahire 1902, I, 105-112; a.mlf., *Âdâb* (nşr. Şevki Dayf), Kahire 1957, IV, 220; Serkis, *Mu'cem*, II, 1850-1851; *Hedîyyetü'l-ârifîn*, I, 492; Brockelmann, *GAL Suppl.*, III, 331-332; Ziriklî, *el-A'lâm* (nşr. Zühayr Fethullah), Beyrut 1984, IV, 137-138; Ahmed Emîn, *Zü'ama'ü'l-İslâh*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübî'l-Arabî), s. 202-248; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mu'ellifîn*, Dimaşk 1376-80/1957-61 — Beyrut, ts. (Dârü lhyâit-türâsî'l-Arabî), VI, 151-153; Ömer ed-Düsûkî, *Fi'l-edebî'l-hadîs*, Kahire 1961, I, 293-324; Akkâd, *A'lâmü's-şî'r*, Beyrut 1970, s. 291-298; Enîs el-Makdisî, *el-Fünûn-ü'l-edebîyye ve a'lâmühâ*, Beyrut 1980, s. 401-410; *Mu. A*, II, 1179.

HULUSI KILIÇ

ABDULLAH b. NEVFEL

(عبدالله بن نوفل)

Ebû Muhammed Abdullâh b. Nevfel b. Hâris b. Abdilmuttalib b. Hişâm (ö. 63/682 [?])

Sahâbî, Medine kadısı.

Dedesi Hâris, Hz. Peygamber'in en büyük amcası olup kendisi ashap arasında Peygamber'e en çok benzeyenlerden biri idi. Muâviye'nin 662 yılında Medine'ye vali tayin ettiği Mervân b. Hakem tarafından Medine kadılığına getirildi. Muâviye, 669'da Mervân b. Hakem'i görevden alıp valiliğe Saîd b. Âs'ı tayin edince yeni vali Abdullah b. Nevfel'i vazifesinden uzaklaştırdı ve yerine Ebû Seleme b. Abdurrahman b. Avf'ı tayin etti. Ebû Hüreyre'nin Abdullah b. Nevfel için, "O, İslâm'da gördüğüm ilk kadıdır" dediği rivayet edilir. İmam Mâlik de bu görüştedir. Halbuki gerek Hz. Peygamber'in, gerekse Hulefâ-yî Râşidîn'in daha önce birçok şehirlere kadılar tayin ettiği bilinmektedir. Ayrıca Medine'de Ebû Bekir zamanında Ömer'in, Ömer zamanında Ebû'd-Derdâ'nın, Osman zamanında da Mugîre b. Nevfel b. Hâris'in kazâ işleriyle görevlendirildiklerine dair kaynaklarda kesin bilgiler vardır.

Abdullah b. Nevfel'in yaklaşık sekiz yıl süren Medine kadılığından sonra

başka bir görevde bulunup bulunmadığı hususunda kaynaklarda bilgi yoktur. Onun ölüm tarihiyle ilgili olarak da değişik rivayetler vardır. Muâviye'nin halifeliğinin (661-680) son yıllarında veya 63 (682) yılında Harra Vak'ası'nda vefat ettiği nakledilmektedir. Şu hususu da belirtmek gerekir ki bazı kaynaklar, 84 (703) yılında vefat eden yeğeni Abdullah b. Hâris el-Hâşimî ile Abdullah b. Nevfel'i karıştırırlar ve bu yüzden onun ölümünü de 84 (703) olarak gösterirler. Abdullah'ın rivayet ettiği herhangi bir hadise kaynaklarda rastlanmamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, IV, 45; V, 21-22; İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (nşr. Servet Ukkâş), Kahire 1981, s. 127, 588; Taberî, *Târîh* (nşr. Muhammed Ebû'l-Fazl), Kahire 1960-70 — Beyrut, ts. (Dârü Süveydân), V, 172, 232; XI, 628-629; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Muhammed İbrâhim el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 407-408; a.mlf., *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 — Beyrut 1399/1979, III, 420, 460; IV, 121; İbn Hacer, *el-İşâbe*, Kahire 1328, II, 377; III, 453-454; Ziriklî, *el-A'lâm*, Kahire 1373-78/1954-59, IV, 287; Fahreddin Atar, *İslâm Adliye Teşkilâtı*, Ankara 1979, s. 19-22.

AHMET ÖZEL

ABDULLAH b. OSMAN b. AFFÂN

(عبدالله بن عثمان بن عفان)

(ö. 6/627)

Hz. Peygamber'in torunu.

Hz. Osman'ın, Peygamber'in kızı Rukyye'den doğan oğlu Abdullah, bulûğ çağına ermeden Peygamber'i gören müslüman çocukların da sahâbî sayılacağı kabul edenlere göre sahâbedendir.

Babası Osman'la annesi Rukyye, Hz. Peygamber'in tavsiyesi üzerine nübüvvetin beşinci yılı receb ayında Habeşistan'a göç ettiler. Abdullah'ın bu yolculuk sırasında dünyaya geldiği rivayet edilirse de kesin değildir. Hicretin dördüncü yılında (625-26) altı yaşında öldüğüne dair rivayet esas alınırsa, onun hicretten iki yıl önce doğmuş olması gerekir. Adını bizzat Hz. Peygamber'in koyduğu rivayet edilir. Babası Hz. Osman ona nisbetle Ebû Abdullah künyesini almıştır. Yüzünü bir horozun gagalaması sonucu yüzü ve gözleri şişerek hastalandı ve bu hastalıktan kurtulamayarak öldü. Cenaze namazını Hz. Peygamber kıldırdı, babası da onu kab-

re koydu. Mezar taşını ise Resûlullah dikmiş ve torununun ölümünden dolayı ağlamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, II, 54; VII, 36; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Muhammed İbrâhim el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 335; İbn Hacer, *el-İşâbe* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire, 1390-92/1970-72, V, 20; M. Asım Köksal, *İslâm Tarihi*, İstanbul 1981, IV, 133.

MÜCTEBA UĞUR

ABDULLAH b. ÖMER b. HATTÂB

(عبدالله بن عمر بن الخطاب)

Ebû Abdîrrahmân Abdullâh b. Ömer b. el-Hattâb el-Kureşî el-Adevî (ö. 73/692)

Hz. Ömer'in oğlu,
en çok hadis rivayet eden,
en çok fetva veren yedi sahâbîden
ve abâdile'den biri.

İbn Ömer diye de anılan Abdullah, nübüvvetin üçüncü yılında Mekke'de doğdu. Hz. Peygamber'in zevcesi Hafsa ile ana baba bir kardestir. Babasıyla birlikte müslüman oldu, yine onunla birlikte Medine'ye hicret etti. Babasından önce hicret ettiği de rivayet edilmektedir. On üç yaşında iken Uhud Savaşı'na katılmak istedi; fakat Hz. Peygamber henüz çok genç olduğunu söyleyerek izin vermedi. Bedir Savaşı'na da aynı sebeple kabul edilmediği rivayet edilir. On beş yaşına girince Peygamber'in izniyle Hendek Savaşı'na katıldı. *Bey'atürridvân*'da, Hayber ve Mekke fethi ile Huneyn Gazvesi'nde bulundu. Ayrıca Suriye ve Irak fetihlerine, Yermük ve Nihâvend savaşlarına, Mısır'ın fethine katıldı. Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin de bulunduğu İstanbul seferine (49/669) iştirak eden Abdullah (bk. Taberî, V, 232; *el-Kâmil*, III, 459), müslümanlar arasında çeşitli fitnelere yol açan savaşlardan ve hadiselerden hep uzak durmuştu. Hz. Ali'ye ve Yezîd b. Muâviye'ye herkes biat edip de icmâ' meydana geldikten sonra biat etmesi, onun siyasi olaylar karşısındaki temkinli tavrını gösterir. Bununla beraber Hz. Ali'nin yanında onun muhalifleriyle (el-fietü'l-bâğiye) savaşmadığı için hayatının son döneminde pişmanlığını belirtmiştir (bk. *el-İstî'âb*, II, 345). Haccâc'a karşı savaşmadığından dolayı da böyle bir pişmanlık duygusuna kapıldığı rivayet edilir (bk. *A'lâmü'n-nübela*, III, 232). Babasının, hilâfet yükünü Ömer ailesinden